

תת"ע 14583/02/20 - מוסטפא אסמאעיל כראד נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה בחדרה

תת"ע 14583-02-20 מדינת ישראל נ' מוסטפא אסמאעיל כראד
תיק חיצוני: 10153422828

מספר בקשה: 1

בפני	כבוד השופטת עידית פלד
מבקש	מוסטפא אסמאעיל כראד ע"י ב"כ עו"ד נאיל ראשד
נגד	
משיבה	מדינת ישראל ע"י שלוחת תביעות תעבורה חדרה ע"י ב"כ עו"ד תמר גטה-בייקדאי

החלטה

עסקינן בבקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר המבקש ביום 31.05.21, ונדון במסגרתו לקנס מקור בסך 1,000 ₪.

עיינתי בטיעוני הצדדים בבקשה ובתגובה.

היה מקום לדחות את הבקשה על סף מן הטעם שהוגשה באיחור ניכר. המועד להגשת הבקשה הינו בהתאם להוראת סעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי 30 ימים מיום קבלת גזר הדין; ובענייננו, בתיק בית המשפט קיים אישור מסירה על פיו פסק הדין בהיעדר הומצא למבקש (לידי הנמען הרשום) ביום 09.06.21; כך שהבקשה לביטול פסק דין הוגשה כ-9 חודשים ממועד הידיעה אודות פסק הדין- שיהיו שלא הוסבר ושיש בו כדי לבסס דחייתה של הבקשה.

מעבר לדרוש, אני סבורה כי יש לדחות את הבקשה גם לגופה.

בית המשפט יעתר לבקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר המבקש אם הייתה הצדקה להיעדרו מן הדיון או אם קיים חשש שנגרם לו עיוות דין.

אשר לתנאי הראשון, בענייננו, הזמנה לדיון בו נשפט המבקש בהעדרו נשלחה למבקש בדואר רשום לכתובתו, ומאישור המסירה המצוי בתיק בית המשפט עולה כי הזימון לאחר ביקור שלישי הודבק במקום. נקבע, כי "חזקת המסירה קמה חמישה עשר ימים מיום שנשלחה ההודעה בדואר רשום למען הרשום ואין צורך להוכיח מסירה (ראו גם: רע"פ 106/15 קריב נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (20.1.2015))." (רע"פ 6153/20 אריאל טורג'מן נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 24.09.2020) בפסקה 5; וראו גם רע"פ 1321/21 אבי אשכנזי נ' מדינת ישראל (נבו 01.03.2021) בפסקה 4;

עמוד 1

ובנסיבות המתוארות בבקשה, אני סבורה כי המבקש לא עמד בנטל הנדרש לסתור את חזקת המסירה.

אשר לתנאי השני, אני סבורה כי גם תנאי זה לא מתקיים בענייננו, שעה שהמבקש לא הציג טעמים של ממש לביסוס טענתו, כי יש לו טענות הגנה טובות, ולא הצביע על שיקולים הנתמכים בתשתית ראייתית כלשהי שיש בה פוטנציאל ממשי לשינוי התוצאה, כנדרש על פי הפסיקה, על מנת שיבוטל פסק הדין בעילה של חשש לעיוות דין; ועל פי הפסיקה, אין די בהכחשת העבירה בעלמא בכדי להקים חשש לעיוות דין (רע"פ 8427/17 **מדינת ישראל נ' אמנון סאלם** (פורסם בנבו, 25.03.2018)).

יתרה מכך, מעיון בנסיבות המקרה בדו"ח עולה כי השוטר מציינת כי הבחינה "שהנהג הנל אוחז פלאפון בצבע לבן בידו הימנית בגובה גלגל ההגה ואור לבן בזהב ממסך הפלאפון ופניו של הנהג מופנות מטה לכיוון הפלאפון" ועוד מציינת השוטר כי "כאשר הנל הסיט את מבטו לכיווני הוריד את הפלאפון מטה", וגם מדברי הנהג לשוטר, לפיהן אמר "לא דברתי תפסתי אותו והורדתי אותו למטה" לא באה הכחשה לעניין המיוחס; ועל פי הפסיקה, האחיזה בטלפון הנייד בזמן הנהיגה מהווה, כשלעצמה, עבירה לפי התקנה (רע"פ 10020/16 **ברוך בן יוסף נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 24.04.2018)).

לפיכך, הבקשה נדחית, ללא צורך בדיון במעמד הצדדים (רע"פ 8427/17 **מדינת ישראל נ' אמנון סאלם** (פורסם בנבו, 25.03.2018); ע"פ 4808/08 **מדינת ישראל נ' שרון מנחם** (פורסם בנבו, 06.01.2009)).

עיכוב הביצוע שניתן מבוטל בזאת.

ההחלטה תומצא לצדדים.

ניתנה היום, ו' ניסן תשפ"ב, 07 אפריל 2022, בהעדר הצדדים.